

Bevilling for kort Aaremaal, at Forholdene bliver ens for Købstæderne og for Landet, og at Bevillingsnævnets og Sogneraadets Beslutning bliver afgørende for, om Bevillingen gives.

Samme Flertal mener endvidere, at Udskænkning af stærke Drikke paa Søn- og Helligdage ofte frister, navnlig unge Mennesker, ind paa Drikkevanen og dermed til Selskab med daarlige Omgangsfæller og ind paa en daarlig, om ikke paa en forbryderisk Livsførelse, og dette Flertal med Undtagelse af Holger Larsen og A. C. Meyer stiller derfor Ændringsforslaget under Nr. 30.

Førstnævnte Flertal gør gældende, at Kommuneafstemningen nu har været praktiseret gennem 16 Aar og som Regel været afgørende for Bevillingsmyndighedens Beslutning, idet der er blevet taget Hensyn til Afstemningens Resultat. Det maa anses for givet, at der, som hidtil, vil blive fortsat med disse Afstemninger og med samme Resultat overfor de bevilgende Myndigheder, og saafremt de ikke kommer ind under lovbundne Regler, som almindelig Flertalsbeslutning, vil Ædruelighedsspørgsmaalet efterhaanden komme i Forgrunden ved de kommunale Valg. Flertallet anser det endvidere for at være af den største Betydning for vort Samfund, at den efter Forholdene i de enkelte Kommuner mest passende Begrænsning og Regulering af Adkomster med Ret til at udskænke, forhandle eller fordele stærke Drikke foregaar gennem det kommunale Selvstyre, og foreslaar derfor ved Ændringsforslagene under Nr. 4, 11, 14—17, 19, 21, 26, 37, 38, 40 og 42 at give Kommunerne en udvidet Myndighed.

Naar en Person søger om en Bevilling, og han faar den, opnaar han der ved en Begunstigelse og udnytter denne Begunstigelse til egen personlige Fordel, indtil Bevillingstiden er udløbet, og kan ikke have moralsk eller juridisk Krav paa Erstatning eller paa Bevillingens Fornyelse efter Bevillingstidens Udløb.

Bevilling til Gæstgiveri paa Landet giver Ret til, foruden at beværte dem, der

Udvalgenes Betænkninger m. m.

bor i Gæstgiveriet, tillige at beværte rejsende. Hvem der i det enkelte Tilfælde kan anses for rejsende, er endnu ikke afgjort til fyldestgørende Vejledning for den almindelige Befolkning, for Værten, for Politiet eller for Dommerne. Følgen deraf bliver let, at Gæstgiverier paa Landet væsentligst drives som almindelige Beværtninger, det vil derfor ogsaa være naturligt, at Adkomst til i Gæstgiverier at udskænke stærke Drikke gives efter lignende Regler som fastsat i § 16.

Erfaringerne viser, at Bevillingshavere uden Ret til Udskænkning af stærke Drikke uden deres Vidende og Villie er blevet forsynet med endog meget stærkt alkoholholdige Drikke under Benævnelser som Afholdsdrikke eller lignende. For at henvende vedkommendes Opmærksomhed paa, at Leverandøren overfor Køberen bør være ansvarlig for, at Varerne hører til de Varer, som Køberen har Ret til at opbevare og til at servere i sin Forretning, stiller førstnævnte Flertal Ændringsforslaget under Nr. 32.

Et *Mindretal* (F. K. Madsen, Lemvig-Müller, Pürschel og Trier) finder, at en almindelig Revision af Beværterloven efter Gennemførelsen af de i 1921 vedtagne Ændringer uden Skade kunde opsættes, til større Klarhed var naaet over de i Udlandet indhøstede Erfaringer og Muligheden for at frugtbar gøre disse paa danske Forhold. Naar der imidlertid nu skal tages Stilling til en Revision, maa det anse den Affattelse, Landstinget har givet Lovforslaget, for langt at foretrække for Folketingets Affattelse af 1920 og maa derfor anbefale at stemme imod de af Flertallet stillede Ændringsforslag, der i det væsentlige gaar ud paa at føre Lovforslaget tilbage til Affattelsen af 1920. Men ogsaa Landstingets Affattelse fører Alkohol-Særlovgivningen videre, end Hensynet til at hindre Misbrug af Alkohol motiverer, og Mindretallet maa absolut fra raade paa dette som paa andre Omraader at gaa til at hindre den fornøftige Brug af en Ting, fordi den kan misbruges.